

[Lykketof]

dette specielt, hvis finansministeren havde gjort sig den umage at høre, hvad jeg sagde om afstemningsmønsteret fra Socialdemokratiets side i går. Jeg sagde udtrykkeligt, og jeg skal gerne citere mig selv, da det åbenbart ikke blev noteret af finansministeren: »Vi undlader at stemme for en række SF-forslag, hvis formål kan være sympatiske, men hvor vi er uenige om beløbsrammer, om metoder eller om begge dele.« Man kan altså ikke bruge den sammentælling til noget som helst finanspolitisk regnestykke. Det forklarede jeg finansministeren i går, og jeg synes, at finansministeren burde have afholdt sig fra at bruge det i polemikken i dag. Det havde vi begge stået os ved, for så havde vi været fri for den del af ordvekslingen her.

Socialdemokratiet stemte kun for nogle få snese millioner kroner af SF-ændringsforslag i går. Jeg vil godt repetere, at de socialdemokratiske ændringsforslag i finanslovteknisk henseende drejede sig om udgiftsloftet plus 712 mio. kr. Nettobelastningen af de offentlige finanser ved de ændringsforslag var ikke nul. Den var en formindskelse af underskuddet, fordi allerede det element i de socialdemokratiske ændringsforslag, som betød, at man undlod videre masakrer på skatteforvaltningen, ville i rigtige menneskepenge have betalt denne tilsyneladende overskridelse af udgiftsrammen. Jeg sagde i går – det bliver jeg så åbenbart nødt til at repetere lidt her – at vi synes netop af disse grunde, at fikseringen alene på udgiftstallet er udtryk for en vrangforestilling hos regeringen om, at ekstra udgifter uanset formålet er skadelige, mens de samme penge, brugt til at undlade at opkræve indtægter eller til at nedsætte skatteprocenter, er et gode.

Socialdemokratiets ændringsforslag drejede sig om en målrettet erhvervspolitisk indsats om øget bygge- og anlægsaktivitet, om arbejdsmarkeds- og uddannelsespolitiske tiltag, alt sammen noget til styrkelse af konkurrenceevne og beskæftigelse. Det var ikke noget dyrere forslag end den sidste af procenterne, man nedsatte selskabsskatten med. Det var bare en mere effektiv måde at fremme beskæftigelsen på. Det, som jeg synes er problemet ved disse stadige diskussioner om måltal, er, at det bliver til en fuldstændig misforstået diskussion om de reelle økonomiske sammenhænge. Derfor har vi gjort meget ud af i denne diskussion at sige: Udgiftsloftet er noget, finansministerens dygti-

ge mennesker kan puste op og ned. Finansministeren får altid saldoen til at passe – i hvert fald efter de tekniske korrektioner og de nye konjunkturskøn. Det er vi ikke særlig imponeret af; det betragter vi ikke som noget styringsmiddel i den økonomiske politik. Når det kommer til realiteterne, når det kommer til, hvordan man egentlig har det med de meget store underskud på statens finanser, har Socialdemokratiet givet meget mere ansvarlige bud på, hvordan man nedbringer det, end den nuværende regering har været villig til.

(Kort bemærkning).

Aage Brusgaard (FP):

Jeg synes ikke, vi skal slutte af med den bemærkning, finansministeren havde til Fremskridtspartiet om, at Fremskridtspartiet ikke ville være med til at finansiere skattelettelser.

Jeg må gøre opmærksom på, at vi havde et ret langt afstemningsforløb i går, hvor en meget stor andel af afstemningerne angik Fremskridtspartiets ændringsforslag, og næsten alle vores ændringsforslag gik ud på offentlige besparelser, som jo kunne finansiere skattelettelser.

Så finansministeren har absolut ikke ret i, at Fremskridtspartiet ikke vil være med til at finansiere en skattelettelse. Det var netop med henblik på en skattelettelse, at vi ønskede alle disse offentlige besparelser, men det ville regeringen altså ikke være med til.

Jes Lunde (SF):

Finansministeren glædede sig over et beskedent fald i den sæsonkorrigerede ledighed fra oktober til november 1990. Det gør vi selvfølgelig også i SF, vi glæder os over ethvert fremskridt, og det bliver ikke ringere af, at vi har medvirket til det med de aftaler, vi lavede i foråret 1990.

Men det er desværre krusninger på overfladen, det er meget beskedent, og det er jo stadig væk sådan, at de prognoser, vi har for arbejdsløsheden i den kommende tid, ikke er gode. Både Det Økonomiske Råd og EF vurderer, at vi får en stigende arbejdsløshed i den kommende tid.

Derfor er vi ikke tilfredse, og derfor kan vi selvfølgelig ikke læne os tilbage som regeringen og sige, at det går nok, og det går, som det skal. Det gør det absolut ikke. Der er brug for en